

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOTEL SCHWEIGHAUSEN

thriller in vier bedrijven

door

Piet Reynders

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.2073

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HOTEL SCHWEIGHAUSEN* op te voeren moet de naam van auteur *PIET REYNDERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/037
ISBN 978-90-385-02434

© 1993 Toneelfonds J. Janssens/Piet Reynders
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

K O R T E I N H O U D

Wanneer Bart van Rooy na twintig jaar weerkeert in Hotel Schweighausen op zoek naar een oude jeugdvriendin Karin Hageman, wordt zijn vermoeden bewaarheid. Het meisje verdween indertijd spoorloos. Vermoord?

Nog bevreemder wordt het wanneer hij vaststelt dat alle personen, die in de daarop volgende jaren naar de vermiste Karin kwamen informeren, op een al even geheimzinnige wijze verdwenen. Wanneer hij dan tenslotte bijna zelf het slachtoffer wordt van een moordaanslag, is de oplossing nabij. Een zeer verrassende oplossing!

P E R S O N A G E S

(4 dames - 8 heren)

BART VAN ROOY: belastingconsulent, 40 à 45 jaar. Ongehuwd, vlotte kerel.
 KAREL DIRIX: belastingconsulent, venoot van Bart. 40 à 45 jaar. Ongehuwd, vlotte kerel.
 TONI SCHRAMM: waard van hotel Schweighausen, 45 jaar.
 INA BAUER: vrouw van Toni Schramm, ca. 40 jaar, zeer sensuele vrouw, gekleed in een frivool bloesje met zeer diepe uitsnijding.
 HANS MAIER: Duits journalist, hotelgast, ca. 30 jaar.
 CARLA FERNAU: Vrouw van Hans Maier, ca. 30 jaar.
 JANOSCH KREINDL: Hotelgast, ca. 40 jaar.
 Dr. ALEXANDER GRÜBER: hotelgast, ca. 60 jaar.
 EMMA NUSSELEIN: vrouw van dr. Grüber, hotelgast, ca. 60 jaar.
 WERNER HERZET: politierechercheur, ca. 30 jaar.
 ANJA: kamermeisje van hotel Schweighausen, ca. 20 jaar.
 POSTBODE.

* De opgegeven ouderdom is natuurlijk rekbaar.
 * Vele personages kunnen zowel door een vrouw als een man uitgebeeld worden.
 bv. Hans Maier die als vrouw Hilde Fernau dan de zus is van Carla - de postbode, enz.

P L A A T S

Als decor fungeert de ontvangsthal-eetzaal van het hotel. De achterwand bevat rechts (gezien vanuit de zaal) een tweeslag glazen inkomdeur die uitgaat op het terras. Links van de deur bevinden zich twee ramen. Voor deze ramen staan drie tafeltjes met stoelen, rechts bevindt zich de balie waar de hotelgasten zich inschrijven. Achter de balie, dus achteraan rechts in de zijwand, bevindt zich een deur die naar de keuken leidt. In de linkerwand, vooraan, bevindt zich een deur die naar de slaapvertrekken leidt. Centraal in het midden staan enkele zetels en een sofa, rondom een laag salontafeltje.

T I J D

Het eerste bedrijf speelt zich 's morgens af, het tweede juist voor het avondeten. Het derde bedrijf de volgende dag 's morgens, het vierde 's namiddags.

E E R S T E B E D R I J F

(Aan een tafeltje in de linker achterhoek zitten HANS MAIER en zijn vrouw CARLA FERNAU aan het ontbijt. Hans leest onder het eten zijn krant.)

HANS : *(na een poosje, grinnikend)*: Ha, moet je dat horen! 'Geen sluitend alibi voor notarisklerk. Journalist ontdekt bezwarende getuigen.' Dat is natuurlijk Peter. Die speelt altijd voor detective wanneer hij een moordzaak moet verslaan.

CARLA : *(wat verveeld)*: Hans, asjeblieft! Moet je nu eeuwig en altijd over je werk zaniken. We zijn met vakantie.

HANS : Ja maar, dat is toch knap van Peter.

CARLA : *(wat uit de hoogte)*: Vind je? Ik heb van meet af aan die klerk als de moordenaar beschouwd...

HANS : Maar hij had een sluitend alibi! Tientallen personen hebben hem de avond van de moord in zijn stamkroeg gezien, aan het biljarten.

CARLA : Hans, asjeblieft!

HANS : Goed, goed.

(Hans verdiept zich terug in zijn krant, eet terwijl verder. Ook Carla. Rechts komt TONI SCHRAMM, de waard, binnen. Hij klasseert wat papieren aan de balie, noteert een en ander in een boek, kijkt rekeningen na. Wanneer na een tijdje Hans nog koffie wil inschenken, bemerkt hij dat het koffiepotekje leeg is. Hij wendt zich tot de waard.)

HANS : Kunnen we nog wat koffie krijgen?

WAARD : Zeker.

(De waard komt de koffiepot ophalen en sloft ermee naar de keuken. Hij keert echter dadelijk weer, zonder koffiepot.)

WAARD : Een ogenblikje. De meid had de percolator al uitgeschakeld.

HANS : *(knikkend)*: Heuheu! *(Hij leest verder in zijn krant, kijkt dan plots op naar de waard)* Heb je die moord op notaris Lietzau gevolgd?

WAARD : Nou, gevolgd... Stak daar geen passionele verhouding tussen de klerk en de notarisvrouw achter? Maar die klerk scheen er voor niets tussen te zitten. Hij was die avond biljarten.

HANS : Ja, de man scheen een alibi te hebben. Maar mijn vriend Peter heeft nu een getuige ontdekt die de klerk, omstreeks het uur van de misdaad, nabij de notariswoning heeft opgemerkt. Je hebt de krant van vandaag nog niet gelezen?

WAARD : Daar heb ik 's morgens geen tijd voor.

CARLA : Hans, asjeblieft. Zet dat werk nu eens uit je hoofd. *(En tot de waard, verontschuldigend)*: Journalistiek is niet alleen zijn werk, ook zijn passie. *(En tot Hans)*: We zijn met vakantie.

HANS : Sorry, lieveling! Maar je begrijpt toch dat dit me boeit. Hoe kon die klerk gelijktijdig op twee plaatsen zijn?

WAARD : Onmogelijk! Iemand zal zich wel vergissen.

HANS : Ik weet niet. Peter loopt in elk geval niet over één nacht ijs. Als die met zo iets schokkends als deze bezwarende getuige komt opzetten, heeft ie de zaak eerst langs alle zijden gecontroleerd, neem dat maar van me aan. Hij is een veel te goede reporter om zo een blunder te slaan.

CARLA : Hans...

HANS : Al goed, al goed, lieveling. Ik praat niet meer over het werk.

(Hans vouwt de krant dicht. Gelijktijdig komt ANJA, de meid, op met de koffie en bedient het echtpaar Maier.)

ANJA : Asjeblieft.

(Anja wil zich terugtrekken, maar wanneer ze de balie passeert houdt de waard haar even staande.)

WAARD : Hier heb je de sleutels van kamer zeven, acht en negen. De overgordijnen moeten naar de was.

ANJA : Jawel, mijnheer.

(Anja gaat af. De waard prutst nog wat verder met zijn papieren, en gaat dan ook af, terug naar de keuken. In hun hoekje beëindigen Hans en Carla hun ontbijt.)

HANS : Zo, en wat wenst mijn vrouwtje vandaag te doen? Een wandeling?

CARLA : Mij goed. Maar deze namiddag had ik toch graag Freiburg bezocht. Dat moet een romantisch stadje zijn.

HANS : Je zegt maar.

(Beiden staan recht en gaan links af, naar hun kamer. De krant blijft op hun tafeltje liggen. Let op: nog voor het echtpaar verdwijnt komt Anja reeds terug op, ditmaal met wat poetsgerief en een stofzuiger. Ze steekt de stekker van de stofzuiger in het stopcontact. Op dat ogenblik verdwijnt het echtpaar Maier. Daarop ruimt het dienstmeisje eerst hun tafel af, waarbij alles op een dienblad wordt gezet dat ze vervolgens op het eerste tafeltje plaatst. Dan begint ze de omgeving van Maiers tafeltje te stofzuigen,

ziet de krant en slaat ze even nieuwsgierig open. Op dat ogenblik komt de postbode binnen.)

BODE : Daaag! De Post! *(Hij legt een stapeltje brieven op de hoek van de balie, neemt zijn kepie af en veegt even het zweet van zijn voorhoofd.)* Oef, warm! En dat midden in oktober.

ANJA : Een biertje?

BODE *(afwerend het hoofd schuddend)*: Straks misschien, op de terugweg. Eerst mijn ronde afwerken.

(Ondertussen is hij tot bij Anja gekomen die, gebogen over de tafel, de krant leest. De postbode kijkt nieuwsgierig mee.)

BODE : Zo, contactadvertenties aan het lezen? Heb je dan nog altijd geen vrijer?

ANJA : Ik heb nog tijd.

BODE : Misschien, misschien! Maar een avontuurtje tussen-door... Hier: "Man, 42, wil jonge meisjes verwennen." Niets voor jou? Of dit: zoek dringend contact met... *(plots verwonderd)* Hei, is dat een advertentie van jouw baas?

ANJA : Van mijn baas?

BODE : Het adres van dit hotel staat er toch bij vermeld. 'Zoek dringend contact met Karin Hegeman. Bellen hotel Schweighausen, 44.55.801. Bart.' Bart zal een gast zijn.

ANJA : We hebben momenteel slechts twee klanten, het echtpaar Maier. En ik geloof niet dat de man Bart heet.

BODE : Het kan een roepnaam zijn. *(Hij wil terug vertrekken, maar blijft bij de deur nadenkend staan.)* Karin Hegeman, die naam zegt me wel iets.... Karin Hegeman. *(Hij schudt het hoofd.)* Neen, ik kan hem niet thuisbrengen. Tot strakjes!

(De postbode vertrekt. Anja vouwt de krant dicht, neemt de stofzuiger op en loopt naar de keuken. Op dat ogenblik komt INA BAUER, de vrouw van de waard, vanuit de keuken op. Ze gaat onmiddellijk naar de balie en begint ook in de papieren te rommelen. Na een poosje roept ze naar de keuken:)

INA : Toni, wat heb je met de rekening van Thayenthal gedaan?

WAARD *(vanuit de keuken, maar onder het spreken komt hij op)*: De rekening van het wild? Links, naast de telefoon. Hier!

INA *(vindt de rekening)*: Vierhonderdtachtig mark! Dat is goed doorgeteld.

WAARD : Vind je? Voor een heel achterkwartier van een everzwijn plus twee hertenbillen en tien hazen!

INA : En toch is het veel.

WAARD : We verkopen het ook aan een zacht prijsje.

INA : Hopelijk.

WAARD : Hemeltje, wat ben je toch op je geld uit!

INA *(wat schamper)*: Dat moet jij juist zeggen!

(Ina klasseert de rekening terwijl de waard naast haar het stapeltje post in het oog krijgt. Nieuwsgierig neemt hij de brieven door.)

WAARD : Rekeningen...Rekeningen... *(Hij opent een brief)*
Een brief van de familie Hofmann. Ze komen volgend weekend, met zes. *(Opent een nieuwe brief)* En ook mijnheer en mevrouw Krüger.

INA : Het zal nog druk worden.

(Intussen heeft de waard een derde brief geopend. Hij kijkt plots verrast, daarna geschrokken. Zijn vrouw merkt dat op.)

INA : Wat is er?

WAARD (*aarzelend*): Een brief uit België. Twee kerels die hier enkele dagen willen blijven, en...

INA : En?

WAARD : Ze willen inlichtingen over... Karin Hegeman.

INA (*kijkt geschrokken op*): Karin... Hegeman?

WAARD : Inderdaad! Ze moeten haar vroeger hier in dit hotel ooit ontmoet hebben.

INA : Karin Hegeman? Waarom?

WAARD : Daar reppen ze geen woord over.

INA : En... en van wie komt de brief?

WAARD : Hij is ondertekend door een zekere Bart Van Rooy.

INA (*nog totaal onthutst*): Bart... Karin...

(Ondertussen komt Anja weer op, neemt stilzwijgend het dienblad met de resten van het ontbijt van het echtpaar Maier, en verdwijnt terug naar de keuken. De waard bekijkt zijn nog steeds geschrokken vrouw, barst dan in lachen uit.)

WAARD : Maar Ina toch! Karin Hegeman, die geschiedenis is twintig jaar oud. Wat moeten we ons daar nog zorgen om maken.

INA (*nog steeds in de war*): Ik vertrouw het niet. Wie kan er in godsnaam nu nog belangstelling hebben voor Karin?

WAARD (*spottend*): Misschien een oude liefde. Maar dan....

INA (*bas*): Ik ken geen Bart.

WAARD (*afwerend*): Al goed, al goed!

(De waard verdwijnt terug naar de keuken. Anja komt opnieuw binnen, ditmaal met een ruiker bloemen in de armen, en een lege emmer. Ze legt de ruiker op de eerste tafel en begint dan stelselmatig de vaasjes - met verslenste bloemen- op de tafel te ledigen. Vervolgens maakt ze kleine ruikertjes waarvan ze in

elk vaasje één plaatst. Ina leest ondertussen ook de brieven.)

INA (*opkijkend*): Moet je het water niet verversen?

ANJA : Beter van niet. Met vers water houden de bloemen het niet zolang uit.

*(Ina knikt wat afwezig en verdwijnt naar de keuken.)
(BART VANROOY en KAREL DIRIX komen het hotel binnen, elk met een valies.)*

KAREL : Pfff, dat was een hele klim.

BART : Wat meer sport, man! Dat ontbreekt jou.

KAREL (*zijn valiezen neerzettend, laat zich puffend in een zetel vallen, kijkt onderzoekend rond*): Zo, dat was dus jouw liefdesnestje.

BART : Liefdesnestje? Je hebt wat teveel verbeelding.

KAREL : Je wil me toch niet wijsmaken dat er tussen jou en die.. die... Hoe heet ze weer?

BART : Karin.

KAREL : Dat er tussen jou en die Karin niets geweest is? Waarom ben je dan zo op een weerzien gebrand, tussen haakjes, twintig jaar na datum?

BART (*terwijl hij bij de balie gaat staan*): Dat heb ik je toch al eens uitgelegd. Geld...

KAREL : Ja, ja, stop maar! Wat je ook bezielt, het dorp ziet er aardig uit. Het kan dus best een leuke vakantie worden. En dat is altijd graag meegenomen.

(Anja heeft intussen gewoon verder gewerkt. De mannen hebben nauwelijks aandacht aan haar geschonken, maar nu wendt Bart zich tot haar.)

BART : Wordt dit hotelletje nog altijd uitgebaat door Herr Toni Schramm?

ANJA (*Wat verrast opkijkend*): Heu ja, mijnheer.

BART : Prima! Ik ben benieuwd of ie me nog gaat herkennen.

KAREL : Na al die tijd? Dat betwijfel ik. Trouwens, hoelang heb je toen hier gelogeed?

BART : Drie dagen. Neen, vier.

KAREL : Dan geef ik je geen schijn van kans.

BART : Ik kan me de baas anders nog goed voorstellen. Achter in de twintig, mager, slungelachtig, met bakkebaarden en een snorretje...

KAREL : Wat wil zeggen dat die man nu vijftig is, een bierbuikje heeft en een volle baard draagt.

BART (*onverstoord in gedachten verdergaand*): En zijn vrouw: een schoonheid. Slank, blond, goed gemodelleerd, met hemelse rondingen op de juiste plaatsen. Ze leek sterk op Karin. Hetzelfde figuur, dezelfde sensuele mond...

KAREL (*spottend*): En jij wil me wijsmaken dat er niets tussen jou en Karin is geweest?

BART : Niets!

(Anja is ondertussen klaar met de bloemen, en wil terug naar de keuken gaan. Bij de balie keert ze zich even om naar de twee mannen.)

ANJA : Ik zal Herr Schramm van uw komst verwittigen. Een ogenblikje.

(Anja gaat af. De twee mannen kijken haar een ogenblik sprakeloos na.)

KAREL : Die mag er best zijn.

BART : Voor jou is ook geen enkele vrouw veilig. (*Hij gaat ook in een zetel zitten, tegenover Karel.*) Om terug te komen op Karin, ze was een politieke vluchteling uit Oost-Duitsland, Dresden geloof ik. Via heel wat levensgevaarlijke avonturen was ze door het ijzeren gordijn geglipt en uiteindelijk hier beland.

KAREL : Waar jij haar als reddende engel met open armen opving.

BART : In het geheel niet. Ze was hier al enkele dagen vooraleer ik ze opmerkte, en dan nog door haar eigen toedoen. De avond voor mijn vertrek kwam ze me plots op mijn kamer opzoeken. Ze had vernomen dat ik Belg was, en België was het land waar ze naar toe wou. Maar haar paspoort en visum waren nog niet in orde. Dat kon nog weken duren.

KAREL : En ze wilde weten of jij daaraan iets kon verhelpen?

BART : Mis! Ze had ook geld bij, veel geld. Maar zonder geldig paspoort kon ze dat niet bij een bank deponeeren, terwijl ze anderzijds angst had het te verliezen, of bij grensoverschreidingen te verspelen wegens deviezensmokkel. Dus vroeg ze mij of ik haar geld in bewaring wilde houden. Eens in België zou ze het dan wel komen ophalen.

KAREL : Die moet een groot vertrouwen in je gehad hebben.

BART : Ik was op dat ogenblik haar enige kans.

KAREL : Was het een grote som?

BART : Honderdduizend Westduitse marken.

KAREL : Whaam! In die tijd een klein fortuin. En wat gebeurde er na?

BART : Ik heb toegestemd, haar een kwijting gegeven en de volgende morgen het geld via de Commerzbank naar mijn rekening in België versast.

KAREL : En daarna heb je van die mooie politieke vluchtelingen nooit nog iets gehoord.

BART : Juist! De eerste weken verontrustte me dat niet. Ik had wel enigszins hoogte van de papieren mallemolens die politieke vluchtelingen door moeten vooraleer ze een verblijfsvergunning bekomen. Maar toen ze na een maand nog niet kwam opdagen, heb ik haar dan geschreven.

KAREL : Per adres hotel Schweighausen?

BART : Natuurlijk! Dat was het enige adres dat ik van haar bezat. Maar op mijn brief kwam geen antwoord. En ook niet op mijn volgende brieven. Tot ik eens, misschien zes maanden later, naar hier belde. Het antwoord was onthutsend. De waard had nooit van een Karin Hegeman gehoord!

KAREL : Wellicht had ze zich onder een andere naam ingeschreven?

BART : Neen, ik ben er zeker van dat ik haar indertijd als Karin Hegeman in het gastenboek heb zien staan.

KAREL : Dan was Herr Schramm haar toch echt vergeten.

BART : Uitgesloten! Ik heb de waard die vrouw verschillende malen als Karin horen aanspreken. Zelfs zo ze zich onder een valse naam had ingeschreven moest hij toch, toen ik belde, geweten hebben wie ik bedoelde. Of ga jij me vertellen dat je een niet alledaags persoontje als een politieke vluchteling al na zes maanden vergeten bent?

KAREL : Toch wist hij van niets. En dat geldt?

BART : Dat heb ik uitgezet. Na al die jaren is dat ondertussen aangegroeid tot ruim driehonderdduizend mark.

KAREL : Ruim zes miljoen franken! Als je dat kind niet weervindt ben je rijk.

BART : Als ik ze niet weervindt. Dit is in elk geval mijn laatste poging. Er moet hier toch iemand weten wat er met die Karin Hegeman gebeurd is.

KAREL : Je kunt altijd eens op het gemeentehuis gaan horen.

BART : Ja, daaraan had ik ook al gedacht.

(Op dat ogenblik komt de waard binnen. Hij gaat dadelijk achter de balie staan.)

WAARD : Sorry heren dat ik u even liet wachten. Maar de kok had me dringend nodig in de keuken. U weet hoe personeel kan zijn. Nooit durven ze iets zelfstandig beslissen. U wenst een kamer?

BART (*rechtvaardig, hij stapt op de balie toe*): Twee kamers, met bad, graag.

WAARD : Geen probleem. Hoelang denkt u te blijven?

BART : Een dag of drie, vier. Ik had geschreven...

WAARD : Ho, dan bent u waarschijnlijk die twee mannen uit België, Bart Van Rooy en... Ha, hier heb ik uw brief!... En Karel Dirix. (*Terwijl de waard dit zegt bekijkt hij Bart onderzoekend*)

KAREL : Dat ben ik.

WAARD : U schrijft dat u hier vroeger nog gelogeed hebt. Lang geleden?

BART : Twintig jaar.

WAARD : Twintig jaar? Dat is een eeuwigheid. (*Hij bekijkt Bart nogmaals onderzoekend*) Geen wonder dat ik u niet herken.

BART (*wat lachend*): Ik herken u ook niet meer. U was vroeger heel wat magerder, u had een snor...

WAARD : Nou, in twintig jaar verandert een mens wel wat. (*De waard bekijkt weer de brief van Bart die hij nog steeds in de handen houdt.*) En u wou ook inlichtingen over een zeker Karin Hegeman?

BART : Inderdaad! Ze was een politieke vluchteling die hier toen ook verbleef.

WAARD (*het hoofd ontkennend schuddend*): Die naam zegt me niets. Maar ja, het is ook zolang geleden.

BART : Kunt u dat in uw gastenboek niet nakijken?

WAARD (*glimlachend*): Na twintig jaar? Zolang wordt een oud gastenboek niet bewaard.

BART : Nou, ik heb misschien meer succes met mijn advertentie.

WAARD : Advertentie?

BART : Ik heb een oproep in de krant laten zetten. Misschien levert dat een bruikbare reactie op.

(*Op dat ogenblik roept een stem (de kok) vanuit de keuken.*)